

Men det har i hvert fald den nuværende formand for parlamentarikerne forsøgt at gøre noget ved. Det vil jeg også godt benytte lejligheden til at takke for her i dag.

Kim Behnke (FRI):

Det er en god sag, vi har til behandling i dag. OSCE, som jo ved sin fødsel eller dåb blev spået aldrig ville komme til at gå, fordi forskellene var for store, og interesserne efter den lange, kolde krig stadig væk var for forskellige til, at det kunne lade sig gøre bare at sidde ved samme bord, må vi i dag konstatere rent faktisk har løst ganske mange opgaver på en måde, som vi kan være tilfredse med. For spørgsmålet melder sig jo: De opgaver, som OSCE har løst, hvem skulle ellers have løst dem?

Imidlertid er der også grund til, at man benytter en debat, som den vi har i dag, til at gøre opmærksom på, at samarbejdet i OSCE ikke altid fungerer gnidningsløst. Ofte er det præget af misundelse internt mellem landene; man bruger meget tid på at diskutere, hvor store personalekontingenter skal være, hvem har den formelle beslutningskompetence osv.

Man mangler at få etableret et system, hvor der er en korpsånd, og hvor man har et fællesskab og er mere optaget af at løse opgaven end at bruge tiden på internt at diskutere, hvordan opgaven skal løses. Så hvad det angår, er der i forhold til det interne arbejde i OSCE fortsat meget at gøre.

Kigger vi så på de steder, hvor OSCE har været sat ind, ja, så må vi sige, at i forhold til Bosnien-Hercegovina har OSCE grund til at være stolte af den indsats, der blev gennemført dér. Det valg, der var i april, og som til trods for ganske mange og komplicerede problemer, særlig valgsystemet var vist sådan, at de færreste havde mulighed for at finde ud af præcist, hvordan man skulle tælle stemmer op osv., lykkedes det med en stor indsats fra OSCE at få til at fungere.

Til gengæld må vi sige, at fordi konflikten i Kosovo fik den udgang, som tilfældet var, så er der fortsat problemer med at finde ud af, hvilke opgaver OSCE skal tage sig af, hvad FN skal stå for, og ikke mindst hvor NATO's placering er, nu hvor man er overgået til fredelige forhold.

Så ved vi godt, at man jo hele tiden fremdrager Tjetjenien som et eksempel på, at OSCE ikke fungerer. Men det er jo naivt at forestille sig, at Tjetjenienproblemet kunne løses i andre sammenhænge, og derfor er det efter vores opfat-

telse forkert at bebrejde OSCE, at vi ikke får løst Tjetjenien sagen. I virkeligheden hører Tjetjenienproblemet hjemme i FN's Sikkerhedsråd i langt højere grad end i OSCE.

Så er det sådan, at indimellem er tilstedeværelsen af OSCE som valgobservatør jo direkte med til, at tingene foregår under ordnede forhold. Jeg tænker i den forbindelse særlig på den indsats, der blev gjort i Armenien. Hvis ikke OSCE havde været til stede dér, ville vi være bekymrede for, hvordan det valg overhovedet var blevet gennemført.

Så derfor er der fra vores side kun to ting at sige i dag: Fortsæt det gode arbejde, og så vil vi ikke mindst også sige tak til fru Helle Degn for den indsats, hun gør. Den synes vi er prisværdig og værdig for Danmark.

Vi er ikke medforslagsstillere til det forslag til vedtagelse, der er lagt frem. Det skyldes måske lidt teknik, for vi støtter indholdet fuldt ud og vil med vores stemmer støtte forslaget, når det om lidt kommer til afstemning.

Helle Degn (S):

Som en afsluttende bemærkning vil jeg først generelt sige tak for alle de positive meldinger, som kan være meget nyttige for os alle at have i det videre arbejde. Så vil jeg sige tak til hr. Jensby for bemærkningerne og specielt bemærkningerne om, at det er vigtigt for også OSCE at udbygge det samarbejde, der bør være mellem OSCE, EU og NATO.

Jeg synes, at den amerikanske udenrigsminister Madeleine Albright sagde det ganske stærkt. De vil i de kommende år i det her århundrede satse på en »triple crown«-kombination, et styrket samarbejde mellem disse tre operatører. Det bliver vigtigt for at håndtere sikkerheden i de kommende år.

Til fru Pia Christmas-Møller vil jeg gerne sige tak for bemærkningerne om OSCE og også om organisationen som den stærke problemknuser. Ja, der er jo forskel på styrke. Noget styrke måles kun i militærstyrke, anden styrke måles altså i menneskelig styrke. Den forebyggende, stille indsats, som hr. Holger K. Nielsen også talte om, mener jeg måske repræsenterer den virkelige styrke, nemlig det netværk af samarbejde, der etableres om opbygningen af demokratiske institutioner i vores lande.

Jeg tror, at den fremtidige måde at måle styrke på er social, økonomisk balance. Det tror jeg er en stærkere manifestation af styrke end en militær styrke. Og her vil jeg sige, at OSCE over